

„Da Birch efter en vellykket Flyvning uden Passager var landet, spurgte jeg ham, om jeg, som aftalt i Forvejen, maatte gaa med op. Birch sagde da først, at han syntes, vi skulde vente til næste Dag, men da jeg svarede, at Vejret var saa godt, og at man risikerede, det ikke blev Flyvevejret næste Dag, samtykkede han i at tage mig med. Da vi begge var kommet op i Maskinen, sagde Birch til mig, at det maatte være paa mit eget Ansvar, jeg gik med, da han ikke var sikker paa at kunne lande ordentligt“. Det er dette lille Replikskifte, der er foregaaet ved denne Lejlighed. Saa vidt jeg kan se, kan man ikke komme det nærmere, end at det er en af de Ulykker, som man er udsat for ved Udøvelsen af denne meget farefulde Virksomhed, og at der ikke kan paapeges nogen ganske bestemt Aarsag til Ulykken.

Derfra skal jeg vende mig til de Bemærkninger, som af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) blev gjort med Hensyn til Orlogsværftet. Det ærede Medlem talte om, at der er vanskelige Forhold derude, Blokadetilstand og Misfornøjelse. Dette er rigtigt, og det maa vel siges, at det ganske naturligt maatte komme saaledes efter en saa omfattende Forandring som den, der foregik ved de her i Rigsdagen sidste Aar vedtagne Bestemmelser. Selve Blokadetilstanden er ikke af en saadan Karakter, at den griber ind i Orlogsværftets Virksomhed, som det ærede Medlem ogsaa gik ud fra. Men det er klart, at det baade for Arbejderne og for Orlogsværftets Ledelse er utilfredsstillende, at en saadan Blokadetilstand bestaar, og jeg har da ogsaa iværksat Bestræbelser for at komme bort fra den. Om disse vil lykkes i den nærmeste Fremtid, kan jeg ikke i dette Øjeblik sige. Til den væsentligste Forandring, der foregik i Fjor, Overgangen fra 8 til 9 Timers Arbejdstid, hvorved der tilvebragtes Ensartethed mellem Hærens og Flaadens Arbejdere, ved ærede Medlemmer, at vi fra vor Side ikke sluttede os, idet vi meget vel forstod den Følelse, der for de paagældende Arbejdere knyttede sig til selve Begrebet 8 Timers Arbejdstid, og ærede Medlemmer vil ogsaa vide, at Ordføreren for det radikale Venstre ved den Lejlighed beklagede, at det ikke var lykkedes i alt Fald at komme til den Overenskomst, som man syntes paa et givet Tidspunkt at kunne faa med Arbejderne om en noget kortere Arbejdstid. Men efter at hele den nye Ordning var gennemført, har det staaet saaledes for mig, at det

under de nuværende Forhold vilde være lidet rigtigt at gennemføre en pludselig Forandring i de Forhold, som vedrører Orlogsværftets Arbejdere. Jeg har ment, at det var naturligere for Ministeriet at indskrænke sig til at indbringe et Forslag om en enkelt Ændring, som efter den Behandling, Sagen fik her i Tinget i Fjor, maatte antages at kunne vinde Tilslutning hos i hvert Fald overmaade mange af dette Tings Medlemmer, nemlig dette, at der udbetales Lønninger for de 7—9 Helligdage. Ærede Medlemmer vil huske, at Bevillingen dertil i Fjor kun blev forkastet med et lille Flertal, og at intet af Partierne var helt enig imod dette Forslag. Paa dette Punkt er der altsaa stillet Forslag. Med Hensyn til selve Tiden har det ærede Medlem meget stærkt lagt Vægt paa, at Middagstiden er forkortet til $\frac{1}{2}$ Time. Blandt Arbejderne synes der imidlertid ikke at være Sympati for at skaffe sig længere Middagstid ved at udvide Arbejdstiden noget om Eftermiddagen. Saa megen Vægt lægger man altsaa ikke derpaa. Hvis Middagstiden skulde forlænges noget, saaledes at det kunde antages at vække Tilfredshed, maatte det ske ved, at man i visse Maanedre i det hele indskrænkede Arbejdstiden noget. Derom kan der naturligvis føres Forhandlinger og foretages Undersøgelser, men det hører til de Spørgsmaal, som naturligt maa falde ind under de Overvejelser, der vil finde Sted i det kommende Finansudvalg, idet man maa erindre, at enhver Forkortelse i Arbejdstiden medfører visse Udgifter.

Det ærede Medlem nævnedes enkelte andre Forhold paa Orlogsværftet. Det er Forhold af en meget indviklet Karakter. Det er nemlig en stor Arbejdsstyrke, der er derude, og Lønningerne er af den mest forskelligartede Karakter. Nogle lønnes som Underofficerer, andre som faste Haandværkere og atter andre som private Haandværkere. Det er naturligt, at der ved Overgangen til en ny Ordning maa fremkomme adskillige Brydningspunkter, idet nogle rykker frem, og saa siger nogle andre: Nu rykkede de et Stykke frem, saa skal vi da ogsaa rykke frem; og selv om de ogsaa rykker noget frem, synes de, det ikke er nok i Forhold til de andre.

Det ærede Medlem fremdrog enkelte af de Klagepunkter, som er stærkest fremme. Det ene gjaldt Fyrbødernes Løn. Det ærede Medlem hævdede, at i Henhold til Løven om Sotillæg skulde man være lovmæssigt forpligtet til at give Fyrbødernes en Lønning, der svarede til Dag-